

Forslag til Beslutning vedrørende Lovens Administration, og skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling og Vedtagelse i det høje Ting.

Axel Kristensen: Jeg maa tilstaa, at jeg har spekuleret noget over, om vi nu oplever en Bekræftelse paa det gamle Ord, at den, Gud giver et Embede, giver han ogsaa Forstand. Det er naturligt at begynde at spekulere paa det, naar vi ser den Forandring, der er sket ved, at Kontorchef i Arbejdernes Erhvervsraad Jens Otto Krag er blevet højtæret Handelsminister. Jeg vil egentlig helst tro, at Forklaringen er Ordsprogets. Kontorchef Krag havde i sin Stilling saa rig Lejlighed til at følge alle de Foreteelser, der vedrører den højtærede Handelsministers Embede, at det vel kun kan være Mangel paa Forstand eller ogsaa Mangel paa Forstaaelse af, hvad man kan kræve af politisk Agitation, der kunde faa ham til at stille de Krav og rejse den Kritik, han gjorde. Jeg vil derfor være saa høffig at gaa ud fra, at det ikke var demagogisk Agitation, men Udslag af Mangel paa Forstand, naar Kontorchefen i Arbejdernes Erhvervsraad kritiserede, at Balanceplanerne ikke kunde holde over for Vinter og Misvækst, ændrede Priser og nye Handelsaftaler, og som fik ham til at kræve, at der skulde være ikke alene Balance, men ogsaa en Sikkerhedsmargen for en Balanceplan, hvor det kunde være svært nok eller umuligt at skaffe Balance. Det er forhaabentlig Mangel paa Forstand, der fik Kontorchefen til at rejse Krav om en Kartoffelcentral o. s. v. netop paa et Tidspunkt, da vigtige Produktioner truedes af farlig Uro, der bredte sig paa Grund af en meget beklagelig Kartoffelmangel. For nu, da Gud har givet Kontorchefen Embedet, er den højtærede Handelsminister ganske enig med den daværende. Der er ingen Sikkerhedsmargen paa den skitserede Balanceplan, Forholdene er saa usikre, at man ikke kan lægge en sikker Plan, Planen maa revideres, naar nye Handelsaftaler træffes. Der oprettes ikke nogen Kartoffelcentral, den tidligere saa umulige Kødordning ændres ikke — det vilde være saa forfærdelig udemokratisk at gøre det. Men da det nu engang er saaledes, at der er mere Glæde over een Synder, der omvender sig, end over de mange, der ikke har Omvendelse behov, skal jeg herefter lade Kontorchef Krag hvile i Fred.

Det tog nogen Tid at skifte Ham. Ved Finanslovdebatten blev der gjort et Forsøg paa at fremstille den forrige Regerings Arbejde ringere end rimeligt. Man forsøgte at

fremstille det, som om Aaret 1947 rent valutarisk var forløbet ringere, end det faktisk viste sig at være Tilfældet. I sin Fremsettelsestale redegjorde den højtærede Handelsminister for de faktiske Tal, og nu, da vi har dem, vil jeg finde det rimeligt at gøre nogle faa Bemærkninger om dem. Den højtærede Handelsminister kommer til det Resultat, at der paa vor Betalingsbalance har været et Underskud paa 508 Mill. Kr. For at naa dette Resultat anslaa Ministeren Skibsfartsudgifter i udenlandsk Havn 50 Mill. Kr. højere, end Statistisk Departement gjorde i Nr. 1 af „Statistiske Efterretninger“ i Aar. Det vil interessere mig, om Ministeren kunde begrunde dette Mer-Skøn. Da der i vor Importstatistik indgaar Indkøb af Skibe for Erstatningsbeløb, altsaa i Virkeligheden for en Slags Forsikringssummer, der har været hensat hertil, og da der desuden maa regnes med en Varebeholdningsstigning, der endnu ikke kan fastslaaes med Sikkerhed, maa man have Lov til, hvis man vil bedømme, hvad der virkelig har været af Merforbrug, af Opspising, hvis jeg maa sige det populært, fra de fastslaaede 450—500 Mill. Kr. at trække et Beløb, der vil svare nogenlunde til de to Poster. Det bliver omkring 300 Mill. Kr. Det er altsaa det, der svarer til, hvad man populært forstaaer ved Opspising. Det reelle Merforbrug ligger altsaa paa omkring 200 Mill. Kr., og jeg skal ikke underkende, at det er et meget stort Beløb, og at det selvfølgelig er for stort. Jeg skal heller slet ikke underkende, at det, jeg her siger, kan anfægtes ud fra en rent videnskabelig Betragtning om, at mange andre Variationer skulde medtages, men disse to Poster indtager efter min Mening en afgørende Særstilling derved, at det at genopbygge vore Varelagre i Forhold til Førkrigstiden, og det at genopbygge vor Flaade til Førkrigstiden maa være særlige Opgaver i Forhold til den almindelige Investering.

Det er vel rimeligt igen at gøre opmærksom paa, at den nuværende Regering erkender, at der ikke er nogen Sandsynlighed for, at der kan afsluttes bedre Handelsaftaler end dem, der er sluttet i 1947 med Henblik paa mindre vigtige Varer, saaledes at en yderligere Nedskæring af Importen i 1947 vilde have betydet, at det var gaaet ud over vigtige Raavarer, og altsaa vilde have formindsket vor Produktion eller de Varelagre, der nu er til Raadighed for Regeringen.

Naar man tager den daarlige Høst i Betragtning og sammenligner med andre Lande, kan man næppe betegne de af den